

en twintig ouderlingen het Lam ter eere zingen: Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed en ons gemaakt een koninkrijk en priesters. En dan volgt: en zij zullen als koningen heerschen op de aarde, Openb. 5:9 en 10.

Ziende op den Heere in Zijne heerlijkheid, waarmee Hij bekleed is bij Zijne opstanding uit den dood en bij Zijne opvaart naar den hemel, en denkende aan de toekomst, welke tegenaan degenen, die van harte in Hem als hunnen Verzoener en Behouder gelooven, kunnen wij rustig zijn en vol blijde verwachting ook te midden van alles dat zou willen en mogen benaauwen.

Als nu deze dingen beginnen te geschieden, zoo ziet omhoog en heft uwe hoofden opwaarts, omdat uwe verlossing nabij is, Luc. 21:28.

De Heere Christus ging in den dood voor Zijn volk en stierf hunnen dood en bracht een eeuwige verzoening voor hen aan.

Maar Hij kwam ook weer uit den dood op, gerechtvaardigd door God, en als met den kwijl- en vrijbrief voor Zijne gekochten.

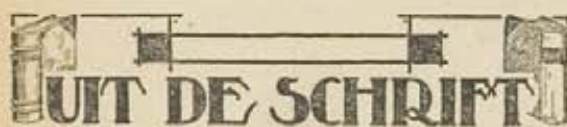
Hij hernam het leven, om niet weer te kunnen sterven, Rom. 6:9.

Zie, Ik leef in alle eeuwigheid.

Dat is de Paaschboodschap, het Paaschevangelie.

En het is eene blijde aankondiging van hetgeen door Hem geschenken zal worden aan een ieder, die in Hem de verzoening zijner zonden zoekt en geloovig aanneemt, en het leven uit Hem begeert en leeft.

S. GREIJNDANUS.

Geopende hemelen, en een geopend graf.

..... want een engel des Heeren, nederdalende uit den hemel, kwam toe, en wentelde den steen af van de deur, en zat op den zelfden.

Mattheüs 28:2b.

Het is wel een heel verschil met dien middag, eergisteren, dien dag voor Paasch-sabbath, toen de bleke, bebloede, niet-begeerenswaardige gestalte van Jezus hing aan den kruispal:

lôen sloten zich de hemelen — ze bleven hermetisch-dicht — alle engelen hadden dienst rond den Troon — geen hunner mocht afdalen naar dien heuvel, waar hun aller Vorst verschoven was in de vervloeking Gods.

In Gethsémané mocht nog een engel Hem komen sterken, toen Zijn zweet werd tot druppelen bloeds — maar over Golgotha... neen, daar vallen alle poorten in 't slot, want God de Vader Zelf heeft het zwaard van Zijn loorn en doem genomen, en het Zijn Eigen Kind in 't hart gestoken... nu mag Jezus zelfs niet meer der engelen Metgezel zijn, Hij zinkt weg in de versmaadheid der hel, slechts het gezelschap van verdoemden wordt Hem waardig gekeurd...

Wat heeft de hemel met een gevloekte te maken?

Zoo was het eergisteren — maar zoo is het vanmorgen, op den eersten dag der week, als het begint te lichten, niet!

Nu openen zich de hemelen — is het vandaag niet de triomf van het Leven?

Zie, alle engelen hebben dienst, want het is vandaag op aarde het groote heilsfeit der Verrijzenis! De hemelen openen zich, een engel schiet als een rossige bliksem neer — hemelsche heerlijkheid over het nog-gesloten graf; de steen wordt afgewenteld, Christus staat op, en op de grafzerk zet zich de hemelhode, bekleed met sneeuwdonzen, schitterrijken mantel.

De hemelen geopend!

Want Christus is nu niet meer de Gevloekte, bij Wien smaad en nederheid, kruis en doem, dood en verlaten passen — Hij is nu de Gezegende, dat wil zeggen: de sfeer rondom Hem wordt nu gevormd door glorie en liefde, kroon en volmaakt-heid, leven en lofzeggingen.

Dat is de rijkdom en de vrede van het Paaschfeest.

Want dat Christus weer Gods en der engelen Metgezel mag wezen, beteekent voor Zijn volk het bewijs, het zegel der rechtvaardigmaking: Hij is immers overgeleverd OM (d.w.z. vanwege) hun zonden, en Hij is opgewekt OM (d.w.z. vanwege) hun rechtvaardigmaking.

O, keer nu de orde niet om!

Wij worden niet gerechtvaardigd, omdat Christus is opgewekt — neen, omdat het volk der verkiezing gerechtvaardigd was, door Zijn volbrachte offerande aan het kruis, daarom kon de Heiland opstaan.

En dat geeft Paaschvreugde aan ieder, die gelooft! Dat verdriift alle „och, mocht ik maar 's", en „wist ik 't maar zeker!" — die onrijpe vruchten van twijfeling, welke aan sommige menschen het zegel van godsvrucht toeschijnen, worden door dit Opstandingsevangelie weggestormd.

Dat Christus Jezus de laatste rafelen van Gods vloek, en de laatste pluizen van den eeuwigen

doem van Zich afschudden kon, en in vollen levenstriomf, onder het oog der hemelen, en aller engelen, en bovenal van den Vader, verrijzen kon — dat bewijst de vrijspraak van Zijn volk: wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? Christus is het, Die gestorven is, ja, wat meer is, Die ook opgewekt is!

Geopende hemelen —

en een geopend graf....

wat wordt het ons eigenlijk sober meegedeeld: op het klavier, dat ons het lied van den Levenstriomf spelen mag, wordt maar een enkel register opengetrokken — straks komt een engel zoo maar heel gewoon te zeggen: „Hij is hier niet, want Hij is opgestaan!"

Maar het feit is er — en konden wij maar hooren, hoe ginds, achter de hemelgordijnen, de lofzangen der engelen en der gezaligden aanzwellen om den triomf van Hem, Die de Opstanding is en het Leven —

waarlijk, de dood is verslonden tot overwinning! Zoo predikt het ons Jezus' geopende graf in Jozef's bloeienden hof.

Welk een macht is de dood: zijn majesteit spreekt ons immers nooit zoo toe, als wanneer de band tusschen lichaam en ziel verbroken wordt. Dat is eigenlijk niet gelijk het behoort, want de verschrikking van den eeuwigen gaat boven die van den tijdelijken uit — maar goed... het is nu eenmaal zoo: wij zijn gansch-ons-leven aan de vreeze en aan de dienstbaarheid van den dood onderworpen. Het leven is één lange worsteling tegen den dood... ach, wat kan het een menschenkind bang zijn in den greep van den dood...

Maar Christus heeft over zijn macht getriomfeerd.

Hij komt op dezen Paaschmorgen uit de groeve terug — niet als een ontsnapt gevangene, neen als de Sterke, de Held, Die overwint! Hij heeft den dood zijn prikkel, de hel haar overwinning ontomen — en het geopende graf predikt ons, dat Hij den dood heeft gemaakt een doorgang tot het eeuwige leven, allen, die deze Opstandingsblijdschap door het geloof verkrijgen.

Daarom heeft de bodem, wanneer Christus opvaart uit het stof, dat aan den vorst der duisternis kerkhofdiensten moet verleenen... ja, de aarde schokt van ontroering, want al het schepsel is der ijdelheid onderworpen, en daarom rust er een vloek over het stof.

Nooit zijn die vloek en die ellende klaarder tot openbaring gekomen, dan toen Christus Jezus aan het kruis geslagen en in het graf bijgezet werd... maar nergens komt ook de triomf van het Leven helderder openbaar dan bij dat geopende graf van Arimathea's raadsheer, waarboven de hemelen zich openen.

Welk een Paaschblijdschap voor het volk van God!

Weet het, allen, die u van dien dood met een luguber kruisteecken gemerkt weet — weet het, gij, die op dit feest der Verrijzenis weent om wie sinds het vorige Paaschfeest van u werden genomen:

het graf geopend — Christus opgestaan — dat is de Triomf van het Leven!

Eens zullen alle doodenakkers worden omgewoeld, en uit alle knokken en stof zal nieuw leven worden gewekt — en elk lichaam, door Christus verlost van de dienstbaarheid der verderfenis, zal worden vrijgemaakt tot de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods.

Het graf geopend...

het is profetie, dat de dood niet meer zijn zal — eens zal de gedaante dezer wereld voorbijgaan, nieuwe hemelen zullen blinken, nieuwe tijden vangen aan: God is scheppend opgestaan!

Dan wordt het volop Paaschfeest!

J. SMELIK.

Reisindrukken (VI)

Amen's en halleluja's, en geloofswerken.

Weer in den trein! En dus weer een gelegenheid om wat te schrijven voor „De Reformatie". Mijn vorige copie is te San Bernardino gepost. Het was daar zoo verrassend mooi, en de weelde van zonnig Zuid-Californië, met voor 't eerst na zooveel maanden een gezicht op groen gras, was zoo weldadig, dat ik van pure blijdschap geen gelegenheid had om te kniezen over de zeer hooge portkosten, die mijn copie vroeg om per luchtmail een of anderen oceaanstoomer naar Europa te kunnen bereiken. En, als 't niet per luchtmail ging, wanneer zou dan Nederland bereikt zijn? Was ik niet vlak bij den Stillen Oceaan?

Inmiddels heb ik hem gezien. Zóó ult ijs en sneeuw verlost, heb ik blootshoofds mijn zomervreugde aan hem beleefd. Tweemaal: eerst in de omgeving van Los Angeles, daarna in de van San Francisco, waar ik meteen de wereldtentoonstelling heb „gedaan"... op dezelfde manier, als waarop volgens de Vliegende Blätter Amerikanen Europa „doen", d.w.z. veel te

vlechtig. Maar dat kwam alleen vanwege het druk bezette werkprogramma. Overigens was 't slenteren niet eens vermoed in de frissche californische lucht, die hier wel bijzonder frisch is, wil de tentoonstelling is gebouwd op een pas expres voor deze gelegenheid (en, naar ik hoor, tevens voor militaire doeleinden) zoo maar eventjes kunstmatig aangelegd eiland. Wie het niet weet, gist het zeker niet; zóó mooi en zóó hoog zijn er de boomen.

En thans ben ik in den canyon van de Sacramento-rivier, op weg van Californië naar Washington. 't Kost me heusch moeite, niet naar buiten te zien.

Trouwens, deze reisindrukken kosten me überhaupt veel smarten. Misschien had ik maar nooit moeten beginnen. Want ik kan slechts aanstippen. En dat is nog niet erg. Het ergste is, dat ik zoo onredelijk wezen moet. In den eersten amerikaanschen brief heb ik een en ander verteld over de aankomst etc., en zelfs van mijn gastheeren en -vrouwen enkele namen genoemd. Maar sinds heb ik op den tocht van oceaantot oceaant zooveel weldoeners en verzorgers gehad, en zooveel verrassende liefde ondervonden, dat ik geen eind kan vinden aan 't verhaal, noch aan de lange lijst der notabelen, die 't niet wezen willen en 't voor mij toch zijn. Waar moet ik beginnen? Waar eindigen? De prachtige orgels, die ik bespeeld heb? Ze stonden — tusschen twee haakjes — niet zoozeer in kerken, als wel in schoolgebouwen: de universiteit van Chicago, Hope College Seminary, Redlands' universiteit. Het graf van Van Raalte? Dat van Scholte? De lust bekriipt me, om den coupé op stelten te zetten, teneinde ergens uit een of anderen koffer de foto voor den dag te halen, die een kleinzoon van Scholte me afstond: een foto van de aan Hugo de Groot herinnerende, wel zeer groote kist, waarin de gelden der landverhuizers uit Scholte's gezelschap bewaard werden; ik denk, dat onze altijd vriendelijke uitgever me het genoegen van een afdruk wel zou willen doen. Maar 't gaat niet. En bovendien is er net een prachtige sneeuwberg in 't zicht, weshalve ik toch maar even stop, als u niet boos wordt....

Ziezoo, die berg was de Shasta. In de omgeving van Denver heb ik Pikes Peak kunnen zien op een afstand van honderd mijl, hetwelk veel meer dan honderd kilometer is. Zóó helder is de lucht hier....

Maar ik dwaal af. Moet ik vertellen van Chicago? De stad, de negers, de drukpersen, de stock yards? Ik heb ze bezocht, die enorme slachterijen. Maar ik waag me niet aan een poging tot beschrijving. Prof. Bouwman is er ook eens geweest; in zijn „Amerika" vertelt hij er van. En prof. Geesink, de goedmoedige recensent van „De Horant" destijds, trok toen een parallel tusschen den etyl van Bouwman en dien van Van Deyssel. Ik waag me niet op dit ijs. Maar dien „Judas" zal ik toch niet vergeten. Dat is de bok, die als er genoeg schapen in het hok zijn, op een wenk van den slachter naar binnen huppelt, en zonder eenige moeite heel het gezelschap achter zich aan krijgt naar de plaats, waar de man met het mes gereed staat. Geluidloos gaan ze één voor één den dood in; en „Judas" wacht, den kop naar beneden, tot het volgende gezelschap moet overgeleverd worden.

Ja, waarover zullen we het hebben? Over Sioux Center, in de omgeving waarvan zooveel gereformeerden wonen, en Nederlanders, en... Kampers? — Over Denver, vanwaar ik den „tuin der goden" met zijn prachtige bruine steenvormingen heb mogen zien, alsmede Esther's Park, begeleid door goede lieden met namen van nederlandse professoren? Over Californië? Of over Holland?

Ach, ik doe maar geen keus; want ik kom toch niet klaar. Laat heugt best; en daarom wil ik liever vertellen van dien merkwaardigen Zaterdag, toen ik een bezoek mocht brengen bij den hoogbejaarden prof. dr. G. Vos, en een andere visite wilde brengen aan den tempel van de dame, „die zichzelf zegt een profetes te zijn", genaamd Aimy Mc. Pherson.

Aan beide grootheden, die mannelijke en die vrouwelijke, had ik herinneringen, die mij er heen trokken met magische kracht.

Wat prof. Vos betreft, welk gereformeerd theoloog, en dan nog wel dogmaticus (met of zonder aanhalings-teekens, zie vorige copie) zou niet zich feliciteeren als hij de kans kreeg, prof. Vos te bezoeken? In zijn kleeren zit de lucht van Grand Rapids, waar hij aan het Seminarie der Chr. Ref. Church gedoopt is, en volgens de beschrijving van dr. H. Beets het supralapsarisme heeft verdedigd, streng denker, alsmede die van Princeton. Daar heeft hij óók gedoopt. En sedert ik de gebouwen van Princeton gezien, en zijn inrichting bestudeerd heb, is het mij nog te meer een raadsel, hoe in Nederland sommige broeders een tikje „hoog" kunnen doen als zij het woord „seminarie" uitspreken. Vooral, wanneer het broeders betreft, die in de goede dagen, toen Princeton nog een bolwerk voor de gereformeerde theologie was, zich met een goedkeurend knikje van Princeton gestreeld gevoeld hebben of gaarne zouden gevoeld hebben. Helaas, door allerlei manipulaties is dit prachtige instituut met zijn schitterende gebouwen thans in ongereformeerde handen overgegaan: vandaar, dat er een theoloog als Emil Brunner kon komen, een man, wiens grondideeën publiek verdedigd zijn door prof. Haitjema, met wien sommige nederlandse theologen eens een calvinistencongres belegden op de basis der drie formulieren. Maar in de goede dagen van Princeton! Toen woonde dr. Vos daar in het mooie huis, dat onze medewerker, prof. dr. C. v. Til, mij aangewezen heeft; prof. van Til, wiens offer, gebracht voor de gereformeerde belijdenis in zijn protest tegen Princeton's afval, ik nu eerst recht waardeeren kan. Toen

werkte da-
erst nnda
dr Vos, d
dicht bij
Ook de we
hoogleera
Welu,
merkwaare
de oudere
tegenwoor
gereformee
hebben. M
opmerking
prachtig
pers in N
gaande. Z
afscheid
„Zeis en
Weer bekr
om een o
bezuurrij
gastheer,
van denze
van later
engelsche
ten, begro
„Sauce an
heb ik dr
wiens the
geen enke
Maar niet
gedicht op
voor de g
Dienzelf
had dus g
gewoest. C
bare heris
matie bij
vrouwelij
van één
hijna had
gekregen
dingszaak
toen geno
deze miral
mijner toe
een verlos
Als gez
nen gaan,
over haan
doeren. W
amen's ge
één perni
in de bri
Aimy z
den volgen
etond 't
Tickee, n
karetje, d
schoon er
moeten k
reclame-b
als wasch
bezig met
Ze preke
schorij) i
kijken, w
een bestje
wat te m
schoonger
ging van
in ontvan
bijbel niet
De mogel
We k
't weer
blijgebouw
zelf ook
spreekt o
dingen op
keer wor
't andera
u daar?
vragen d
Neen —
zal zoo c
,domine
half elf,
gunoeg g
longen en
exploies
gaten ge
Dan eera
gevallene
tempo, e
tischen d
handje g
natuurrij
lastige le
dwingen.
mand kv
Als we
't zingen
een vree
zelfs per
Dan kom
schrikkel
vanavon
zal, en d